

Štefan ne počaka, skoči z voza in črez jarek na polje. Oče švrkne po kljusetu in voz ropeče dalje po ravni cesti. Od daleč se sveti materina ruta.

Štefan premišljuje.

„Da jih je sram in da me ne ljubijo, je jasno in sem vedel že prej. Ali bi počakal kosila, ali bi se napravil kar precej na pot? Pot je dolga in ni dobro, če je človek lačen; ako ostanem, se najem do sitega, za plačilo pa bi moral poslušati besede, kakor nadležen berač, ki sedi pod stopnicami. Kaj je boljše, ali glad ali sramota? Poskusil sem že oboje in dobro ni ne to ne ono. Premisliti pa je potreba, da jim napravim veselje, če ne pridem. Tako se je povesila skodelica sramote in kosil bom.“

(Dalje prihodnjič.)

Pravijo ljudje . . .

Klenka zvon mrtvaški, klenka
iz teh zastarelih lin,
kjer skovika čmerna sova,
mir moteča nočnih tmin.

Toda, ne veruj jim, dragec,
zlobni so ljudje samó,
ki pri živih še mrličih
tudi radi se smejó.

Pravijo ljudje pa, ljubček,
da že nama klenka zvon,
da velja ljubezni naši
ptic mrtvaških mrki ton.

Naj skovika smrtna ptica,
naj le toži glas zvonov,
najino bo, ljubček, cvetje,
ki požene iz — grobov.

Utva.

V mraku.

Še ne veš, kaj roke mi drhtijo,
kaj od tebe srce moje hoče.
Luč ugasi, naj opazujoče
stene v tiho temo se zgubijo.

V temi, glej, besede, ki ležijo
v srcu tajno skrite, ko tatovi
mračni, zdaj na poti negotovi
srce moje plahe zapustijo.

A. Gradnik.